

han ikke tvivlede om, at Ordføreren for Forslagsstillerne ligeoverfor ham vilde sætte sin Mening igjennem og altsaa være imod dette Lovforslag; men jeg skal dog gjøre den ærede Finantsminister opmærksom paa, at dette Spørgsmaal har ligget for ogsaa under hans Formand, og dersom han mener, at det skulde være den Betragtning, der har lebet Forslagsstillerne, hvortil jeg ikke hører, at det var denne ærede Finantsminister, saa kan det ialtfald kun gjælde det System, som denne ærede Finantsminister for Dieblirket repræsenterer, thi den samme Modstand er gjort ligeoverfor hans Formand, der jo, som bekendt, repræsenterede det samme System som den nuværende Minister, og vil han bortse fra det personlige Spørgsmaal og kun tænke sig, at det er ligeoverfor Systemet, man stiller sig saaledes, saa vil han vist finde det ganske begribeligt, at man gjør det, det kunde ikke godt være anderledes; men det viser netop, hvad jeg vil gjøre opmærksom paa, at det ikke var personligt, idet den samme Stilling er indtaget ligeoverfor Spørgsmaalet ogsaa under den ærede Ministers nærmeste Formand. — Jeg vil endnu kun med Hensyn til Spørgsmaalet om den Indflydelse, der i saa Henseende kan tillægges Amtsraadet, slutte mig til Ordføreren for Forslagsstillerne, idet den ærede Minister jo veed, at den Sammensætning, vi nu have af vore kommunale Autoriteter, og navnlig af Amtsraadene, skyldes en funden Tid, og at der i den nyere Tid flere Gange er gjort Forsøg paa at finde en anden og efter vor Betragtning mere med Folkets Lær stemmende Sammensætningsmaade af Amtsraadene end den, der nu finder Sted. Det kan ikke ligeoverfor den nuværende Sammensætning af Amtsraadene undgaaes, at man fra vor Side ikke altid finder sig fuldkommen betrygget ved, hvad der fra disses Side bliver svaret paa saadanne Spørgsmaal, som fra Regjeringens Side forelægges dem. Det er ogsaa, forekommer det mig, ifølge den hele Stilling saa ganske naturligt, at det ikke vel kan forudsættes at ville være anderledes. Jeg tilraader derfor at stemme for det stillede Ændringsforslag.

Finantsministeren (Estrup): Det har aldrig kunnet falde mig ind at ville se en personlig Modstand mod mig i Bestræbelsen for at rydde Kronborg Amtstue af Veien, da det jo er mig meget vel bekendt, at disse Bestræbelser ere ældre end min Tid. Det ærede Medlem, som satte sig, tror jeg nok kom til at bruge et noget stærkere Udtryk end han vist havde til Hensigt, naar han sagde, at det, at ville opretholde mere end een Amtstue i nogen Amtsraadskreds, var et Brud paa Tro og Love imod hvad Regjeringen og Rigsdagen i 1870 vare blævne enige om. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil fastholde dette Udtryk, saaledes som han brugte det; men da det nu engang er blevet brugt, saa tror jeg dog, det er

rigtigt at gjøre en Indsigelse derimod. Det ærede Medlem vil i intet Tilfælde kunne udtale sig her om Andet, end om, hvad der var Forudsætningen mellem den vedkommende Minister den Gang og dette Thing; men er den ærede Rigsdagsmand da vis paa, at det Samme var Forudsætningen ved Lovens Vedtagelse mellem Regjeringen og det andet Thing? Vil det ikke meget let netop kunne stille sig saaledes, at, dersom der havde staaet i Loven, som det ærede Medlem og flere Andre nu gjerne ville læse deri, men som ikke staaar der, nemlig at der kun maa være een Amtstue i een Kreds, vilde just det have været en Hindring for, at Lovforslaget var blevet til Lov. Jeg har ikke taget Del i og heller ikke havt Velighed til at følge Forhandlingerne mellem den daværende Regjering og det Udvalg, som dette Thing havde nedsat til at behandle den Sag; men selv om der maatte foreligge Noget fra ærede Medlemmer af Udvalget fra den Tid, som kunde have Udseende af en Overenskomst imellem dem og Regjeringen, vil jeg paa det Allerbestemteste hævde, at det er uberettiget at betegne dette som en Overenskomst mellem Regjeringen og Rigsdagen og altsaa at betegne det som et Brud paa Tro og Love, naar en Regjering nu foreslaar noget Andet, end hvad de Herrer den Gang have anset for vedtaget ved Overenskomst mellem dem og vedkommende Minister.

J. M. Hansen: Den ærede Minister er saa meget nysgigtig i at rette, naar Noget, efter at han har talt, vil betegne hans Ord nærmere, at han maa finde sig i, at jeg siger ham, at den Udtalelse om Tro og Love, som han anfører som mine Ord, ikke er mine Ord. Jeg har ikke sagt det Mindste, hvad dette angaar, overfor den ærede Minister; men jeg talte om i Almindelighed, at naar man fra forskjellige Sider kommer overens om en Ting, er det ønskeligt, at begge Parter i Fremtiden ville holde sig denne Overenskomst efter Tro og Love efterrettelig. Det var en almindelig Udtalelse, jeg fremsatte, og som den ærede Minister ikke er berettiget til at oversføre som Noget, der var særlig møntet paa ham. Dernæst vil jeg sige, at den ærede Minister glemmer, hvilken Lov det var, der var Spørgsmaal om den Gang. Den ærede Minister vil vist erkende, at det var en Lov, som det laa Regjeringen særlig paa Hjerte at faae ud, og som vi ikke havde stor Interesse i, skulde blive til Lov. Det var en Lønningslov, og vi gik i den til Lønninger, som vi selv fandt maaske vare noget rundeliggende og rigelige, men for at komme igjennem fandt vi os deri og strakte os saa langt vi kunde. Vi vilde altsaa ikke have havt Noget imod, at det høie Landsting havde forkastet denne Lov; det vilde slet ikke have generet Folkethinget, om det høie Landsting havde sagt Nei til en saadan Lov. Den ærede Minister vil altsaa se, at, dersom Regjeringen havde nogen overveiende Indflydelse paa Landstinget — og det